DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
29. maj 1997 *

I sag C-153/96 P,

Jan Robert de Rijk, tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber, Prag (Den Tjekkiske Republik), ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 7. marts 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-362/94, De Rijk mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 365), hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Julian Currall, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet og M. Wathelet,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 5. december 1996,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. januar 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. maj 1996 har Jan Robert de Rijk i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 7. marts 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-362/94, De Rijk mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 365, herefter »den appellerede dom«), hvorved appellanten ikke fik medhold i sine påstande om annullation af Kommissionens afgørelse af 18. januar 1994 om godtgørelse til appellanten af 4 412 BFR i henhold til tillægssygeforsikringsordningen, om, at der om nødvendigt blev truffet bestemmelse om annullation af Kommissionens afgørelse af 15. juli 1994 om afvisning af appellantens klage, om, at Kommissionen tilpligtedes at betale appellanten et beløb, der fuldt ud svarer til forskellen mellem henholdsvis de faktisk afholdte udgifter og godtgørelsen fra den fælles sygeforsikringsordning, dvs. 4 950 BFR, samt om, at det blev fastslået, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«) til artikel 24, stk. 1 og 2, i bilag X til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) er retsstridige, og følgelig om annullation af disse.

2 Af den appellerede dom fremgår følgende:

»...

De relevante retsforskrifter

1. Den centrale bestemmelse i nærværende sag er indeholdt i artikel 24, stk. 1, i bilag X til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter henholdsvis 'bilag X' og 'vedtægten'). Dette bilag blev indsat i vedtægten ved Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3019/87 af 5. oktober 1987 om indførelse af særlige undtagelsesbestemmelser for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, der gør tjeneste i et tredjeland (EFT L 286, s. 3, herefter 'forordning nr. 3019/87'). Artikel 24, stk. 1, i bilag X lyder således:

'Tjenestemanden, hans ægtefælle, børn og andre personer, over for hvem han har forsørgerpligt, er omfattet af en tillægssygeforsikring, der dækker forskellen mellem de faktisk afholdte udgifter og de ydelser, der udbetales i henhold til den i artikel 72 i vedtægten omtalte sygesikringsordning med undtagelse af stk. 3 i nævnte artikel.'

2. Den nævnte bestemmelse er genstand for nogle almindelige gennemførelsesbestemmelser, der blev offentliggjort i *Meddelelser fra Administrationen* nr. 642 af 17. september 1990 (s. 3, herefter 'gennemførelsesbestemmelserne'), og hvis artikel 2 fastsætter følgende regler:

'Omfattet af tillægssygeforsikringen er:

1) tjenestemænd, hvis tjenestested ligger uden for Fællesskabet

2) personer, som er forsikret gennem den i nr. 1 omhandlede tilsluttede tjenestemand i medfør af vedtægtens artikel 72, således som præciseret ved ordningen vedrørende sygesikring for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, i det følgende benævnt "ordningen", hvis de har fast bopæl på tjenestestedet for den i henhold til nr. 1 dækkede tjenestemand.

Når deres bopæl befinder sig et andet sted, er de dog dækket under ophold på tjenestemandens tjenestested samt, efter udtalelse fra den rådgivende læge, såfremt udgifterne som følge af sygdom udelukkende skyldes den tilsluttedes tjenestested.

3) en tjenestemand, som har tjenestefrihed af personlige årsager i medfør af vedtægtens artikel 40, stk. 2, fjerde afsnit, når den pågældende har fast bopæl på tjenestestedet for den i henhold til nr. 1 dækkede ægtefælle.

På tjenestemandens anmodning opretholdes den dækning, der er omhandlet i nr. 2 og 3, i den periode, i hvilken vedkommende deltager i et efteruddannelseskursus i henhold til artikel 3 i bilag X til vedtægten, forudsat at de berørte opretholder deres bopæl på tjenestemandens tjenestested uden for Fællesskabet.'

Faktiske omstændigheder og sagens baggrund

3. [Appellanten] er tjenestemand i lønklasse B2 og tjenestegørende ved Kommissionens delegation i Finland.

4. I sommeren 1993 afholdt [appellanten] en række udgifter i anledning af sygdom hos personer, over for hvem han har forsørgerpligt, herunder udgifter i anledning af sygdom hos sin søn, der har sædvanlig bopæl i Belgien. Den 18. august 1993 indgav han til Kommissionen en anmodning om godtgørelse af i alt 26 631 BFR.

5. Den 6. oktober 1993 fremsendte Afregningskontoret for De Europæiske Fællesskabers Fælles Sygeforsikringsordning en afregning til [appellanten], hvoraf det fremgik, at sygeforsikringsordningen påtog sig at afholde 21 681 BFR ud af et samlet beløb på 26 631 BFR, idet [appellanten] eventuelt ville kunne få godtgjort restbeløbet på 4 950 BFR på grundlag af artikel 24 i bilag X.

6. Ved skrivelse af 18. januar 1994 meddelte Kommissionen [appellanten], at den alene på grundlag af artikel 24 i bilag X ville godtgøre 4 412 BFR, mod det forlangte beløb på 4 950 BFR, således at [appellanten] selv måtte bære den resterende udgift på 538 BFR, idet Kommissionen anførte, at udgifterne for [appellantens] søn, der havde sædvanlig bopæl i Belgien, alene kunne godtgøres på grundlag af vedtægtens artikel 72.

7. Den 18. april 1994 påklagede [appellanten] i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, denne afgørelse.

8. Ved afgørelse af 15. juli 1994, der blev meddelt [appellanten] den 4. august 1994, afviste Kommissionen klagen. I denne afgørelse anførte den, at [appellantens] søn havde fast bopæl i Belgien, og at de i anledning af sygdom i Belgien afholdte udgifter i modsætning til de i Helsinki afholdte ikke kunne godtgøres på grundlag af artikel 24 i bilag X. Kommissionen begrundede sin afgørelse med, at formålet med tillægssygeforsikringsordningen i henhold til denne bestemmelse er at dække de risici, der er forbundet med de særlige levevilkår for tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, og med, at bestemmelsen ikke kunne finde anvendelse, da der ikke var nogen sammenhæng mellem de afholdte udgifter og opholdet uden for Fællesskabet. Kommissionen tilføjede, at et andet resultat ville indebære en åbenbar forskelsbehandling af tjenestemænd, der gør tjeneste inden for Fællesskabet.«

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. november 1994 anlagde appellanten herefter sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelser af 18. januar og 15. juli 1994 og om, at det blev fastslået, at gennemførelsesbestemmelserne til artikel 24, stk. 1 og 2, i bilag X er retsstridige, således at de burde annulleres.

4 Til støtte for sine påstande fremsatte appellanten to anbringender, hvorved han gjorde gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 24 i bilag X, og at gennemførelsesbestemmelserne, på grundlag af hvilke den anfægtede afgørelse var blevet truffet, er retsstridige.

5 Retten gav ikke appellanten medhold i sagen.

6 Om appellantens to anbringender bemærkede Retten indledningsvis, i præmis 30, at de i det væsentlige rejste det spørgsmål, hvorvidt fuld godtgørelse af udgifter i anledning af sygdom afholdt som følge af sygdom hos et barn, som en tjenestemand, der gør tjeneste uden for Fællesskabet, har forsørgerpligt over for, alene er betinget af, at tjenestemanden er tjenestegørende uden for Fællesskabet, eller om det tillige er en betingelse, at barnet har fast bopæl i tjenestemandens tjenesteland.

7 Retten bemærkede i første række nærmere, i præmis 31, 32 og 33, at der måtte anlægges en fortolkning af artikel 24 i bilag X, hvorved Retten inddrog Domstolens praksis tillige med den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med denne ordning, som bestemmelsen udgør en del af. Retten bemærkede herefter, at det fremgår af betragtningerne til forordning nr. 3019/87, at det var de særlige levevilkår for tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, som førte til indførelsen af den særlige ordning i bilag X, og at det fremgår af punkt 22 i begrundelsen til det forslag til forordning, der førte til udstedelsen af forordning nr. 3019/87, at det er de meget høje omkostninger til lægebehandling i nogle lande og den ekstra risiko, som de pågældende tjenestemænd og deres familier løber, der begrunder tillægssygeforsikringsordningen.

8 Retten bemærkede derefter, i præmis 34, at da formålet med artikel 24 i bilag X er at kompensere for sådanne ulemper, kan den supplerende godtgørelse kun antages at gælde tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, og personer med bopæl i det pågældende tredjeland, som vedkommende tjenestemand har forsørgerpligt over for. Derimod måtte den almindelige ordning i henhold til vedtægtens artikel

72 finde anvendelse på udgifter i anledning af sygdom afholdt af en tjenestemand, der gør tjeneste i et tredjeland, som følge af sygdom hos en person med sædvanlig bopæl i Fællesskabet, som tjenestemanden har forsørgerpligt over for, idet de ulemper, som fællesskabslovgiver må antages at have villet kompensere for, ikke består i sådanne tilfælde.

9 Retten forkastede endvidere, i præmis 35, appellantens argument om, at den særlige ordning i henhold til bilag X finder anvendelse, selv om der er tale om tredjelande, hvor udgifterne i anledning af og risikoen for sygdom ikke er højere end i Fællesskabet. Det måtte antages, at det var ud fra hensynet til en hensigtsmæssig administration, at fællesskabslovgiver valgte en ordning, hvorved det forudsættes, at udgifterne i anledning af og risikoen for sygdom altid er højere i tredjelande, ligesom det måtte være det samme hensyn til enkelthed, der ligger til grund for, at tilfælde, hvor udgifterne i anledning af sygdom er blevet afholdt af en i et tredjeland tjenestegørende tjenestemand eller af personer, over for hvem denne har forsørgerpligt, under midlertidige ophold i Fællesskabet, ikke er blevet udelukket fra anvendelsesområdet for ordningen i henhold til artikel 24 i bilag X. Dette valg kunne imidlertid ikke ændre det anførte med hensyn til, hvilket formål der må antages at ligge til grund for bestemmelsen.

10 Retten bemærkede derefter, i præmis 36, at andre fortolkninger af artikel 24 i bilag X måtte antages at stride mod princippet om forbud mod forskelsbehandling. Forholdene for en i et tredjeland tjenestegørende tjenestemand kan kun være nogle andre end forholdene for andre tjenestemænd i det omfang, den person, der modtager behandling i anledning af sygdom, er udsat for de ulemper, som er knyttet til det sted, hvor den tjenestemand, som vedkommende er forsikret gennem, gør tjeneste, dvs. såfremt vedkommende har sædvanlig bopæl i tjenestelandet. Er dette ikke tilfældet, må forholdene for den pågældende tjenestemand anses for at være de samme som dem, der gælder for en tjenestemand, som gør tjeneste i Fællesskabet.

11 Hvad endelig angår appellantens argument om, at tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, betaler et særligt bidrag til sygeforsikringsordningen, et bidrag, som ikke betales af andre tjenestemænd, bemærkede Retten, i præmis 37, at dette bidrag må antages at tjene til delvis at finansiere dækning af de risici, som de pågældende tjenestemænd selv og de personer, som de har forsørgerpligt over for, er udsat for som følge af opholdet i tjenestelandet, idet disse risici består i, at udgifterne i anledning af og risikoen for sygdom i almindelighed er højere i tredjelande end i Fællesskabet.

12 Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender, hvorved han gør gældende, at Retten har truffet afgørelse i strid med henholdsvis artikel 24 i bilag X, retssikkerhedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet i artikel 33 i EF-statutten for Domstolen, hvorefter domme skal begrundes. Hvad angår anbringendet om, at der er truffet afgørelse i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling, bemærkes, at Retten har henvist til dette princip til støtte for sin fortolkning af artikel 24 i bilag X, således at appellantens indsigelser på dette punkt ikke er udtryk for et selvstændigt anbringende i forhold til det første anbringende.

Formaliteten

13 I svarskriftet har Kommissionen gjort gældende, at appellantens argumentation blot er en gentagelse af hans argumentation for Retten, hvorfor appellen må afvises.

14 Endvidere er det af appellanten anførte, hvorefter artikel 10 og 20 i bilag X fastlægger begrænsninger med hensyn til børns bopælssted eller levevilkårene, mens artikel 24 i bilag X ikke fastsætter nogen begrænsninger — hvilket ifølge appellanten godtgør, at fællesskabslovgiver ikke har villet fastsætte et bopælskrav i forbindelse med anvendelsen af denne bestemmelse — udtryk for et nyt argument, der ikke blev fremsat for Retten, hvorfor det ikke kan tages i betragtning.

15 Det bemærkes herom indledningsvis, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at appel i medfør af EF-traktatens artikel 168 A og artikel 51 i statutten for Domstolen kun kan støttes på anbringender om tilsidesættelse af retsregler og ikke på anbringender vedrørende de faktiske omstændigheder, der skal anses for endeligt afgjort af Retten, og at det i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement er bestemt, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for appellen. Det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive de anfægtede punkter i den afgørelse, der påstås

ophævet, samt de retlige anbringender, som denne påstand specielt støttes på (jf. herved dom af 19.6.1992, sag C-18/91 P, V. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3997, præmis 15, samt kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 17 og 18, og af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 11 og 12).

16 Appellantens anbringender må herved antages at opfylde dette krav, idet appellanten netop gør gældende, at Retten har anlagt en forkert fortolkning af artikel 24 i bilag X og ikke har begrundet sin dom. Anbringenderne kan derfor realitetsbehandles.

17 Hvad derimod angår anbringendet om, at der er blevet truffet afgørelse i strid med retssikkerhedsprincippet, har appellanten blot nævnt dette anbringende uden at anføre nogen argumenter til støtte for det. Dette anbringende må derfor afvises.

18 Det bemærkes herefter, at det ligeledes fremgår af Domstolens faste praksis, at artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 1, i Domstolens procesreglement er til hinder for, at nye anbringender, der ikke er indeholdt i søgsmålet, fremsættes i appelskriftet (dommen i sagen V. mod Parlamentet, a.st., præmis 21).

19 Ved at henvise til, at artikel 24 i bilag X i modsætning til artikel 10 og 20 ikke fastlægger nogen begrænsninger med hensyn til børns bopælssted eller levevilkårene, har appellanten ikke fremsat et nyt anbringende, men et argument til støtte for et anbringende, som Retten allerede har taget stilling til, nemlig anbringendet om, at der er blevet anlagt en forkert fortolkning af artikel 24 i bilag X.

20 Der må herefter ske en undersøgelse af de af appellanten fremsatte anbringender, bortset fra anbringendet om, at der er blevet truffet afgørelse i strid med retssikkerhedsprincippet.

Realiteten

Tilsidesættelse af artikel 24 i bilag X

21 Appellanten har i første række gjort gældende, at ordlyden af artikel 24 i bilag X, i modsætning til hvad Retten fandt, er klar, således at det er ufornødent nærmere at undersøge, hvorledes bestemmelsen skal fortolkes. Såfremt en fortolkning alligevel måtte være nødvendig, må der tages hensyn, ikke alene til de forhandlinger, der gik forud for udstedelsen af bestemmelsen, men også til den angivne begrundelse.

22 Appellanten anfører herved, at Kommissionen ønskede, at der blev indført et bopælskrav i forbindelse med anvendelsen af artikel 24 i bilag X, således at bestemmelsen kun skulle finde anvendelse på tjenestemænd og deres ydelsesberettigede pårørende, som delte bolig med dem. Ved fortolkningen af artikel 24 må der tages hensyn til, at dette vilkår bortfaldt under de forhandlinger, der gik forud for udstedelsen af bilag X, hvorfor den ved bestemmelsen indførte tillægsforsikringsordning må finde anvendelse, uden at der gælder noget bopælskrav for personer, som tjenestemanden har forsørgerpligt over for.

23 Appellanten gør herefter gældende, at det i begrundelsen til det forslag til forordning, der førte til udstedelsen af forordning nr. 3019/87, i punkt 22 var angivet, at tillægsforsikringsordningen var begrundet i de meget høje omkostninger til lægebehandling og i den ekstra risiko, som tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, og deres familier i nogle af disse lande løber. På trods heraf fastlagde fællesskabslovgiver indholdet af artikel 24 i bilag X til vedtægten således, at der herefter generelt skulle ske fuld godtgørelse af udgifter i anledning af sygdom uden noget vilkår om bopæl.

24 Appellanten anfører yderligere, at artikel 24 i bilag X i modsætning til artikel 10 og 20 i bilaget ikke angiver nogen begrænsninger med hensyn til børns bopælssted eller levevilkårene, og gør på dette grundlag gældende, at det har været fællesskabslovgivers hensigt, at enhver tjenestemand, der gør tjeneste i et tredjeland, skal være omfattet af tillægsforsikringsordningen, uanset hvor vedkommendes børn har bopæl.

25 Endelig anfører appellanten, at det var med urette, at Retten antog, at appellantens fortolkning stred mod princippet om forbud mod forskelsbehandling. For så vidt tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, betaler et særligt bidrag i henhold til artikel 24 i bilag X til vedtægten, påhviler der disse tjenestemænd og deres familier økonomiske byrder, som ikke påhviler andre tjenestemænd, hvorfor de udgør en særlig kategori af tjenestemænd, hvis særlige forhold begrunder andre vilkår. Endvidere følger det af Rettens ræsonnement, at forholdene for en tjenestemand, der gør tjeneste i et tredjeland, og hvis barn har fast bopæl på hans tjenestested, er de samme som for en tjenestemand, der gør tjeneste i et tredjeland, og hvis barn har bopæl i et andet tredjeland, men i sidstnævnte tilfælde ville barnet være underlagt andre vilkår, da artikel 24 i bilag X ikke ville finde anvendelse på det.

26 Der kan ikke gives appellanten medhold i nogen af hans argumenter til støtte for anbringendet.

27 Som Retten har bemærket, fremgår det af betragtningerne til forordning nr. 3019/87 og af begrundelsen til forslaget til denne forordning, at tillægsforsikringsordningen, der dækker udgifter til lægebehandling, er begrundet i de meget høje omkostninger til lægebehandling i nogle lande og i den ekstra risiko, som de pågældende tjenestemænd og deres familier løber.

28 Det ville stride mod den af fællesskabslovgiver forfulgte målsætning at udvide forsikringsordningen til også at omfatte personer, som den forsikrede har forsørgerpligt over for, for så vidt der er tale om personer, der har bopæl i Fællesskabet, og for hvem der derfor gælder de samme udgifter og risici som dem, der gælder personer, som tjenestemænd, der ikke gør tjeneste i et tredjeland, har forsørgerpligt over for.

29 Det tiltrædes, at Retten har bemærket, at en sådan udvidelse ville stride mod ligebehandlingsprincippet, da tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, i så fald uden nogen begrundelse ville være underlagt mere fordelagtige vilkår end tjenestemænd, der gør tjeneste i Fællesskabet. Det bemærkes herved, at den omstændighed, at tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, skal betale et særligt bidrag, ikke kan begrunde, at der skulle være tale om en særlig kategori af tjenestemænd i forhold til tjenestemænd, der gør tjeneste i Fællesskabet, idet den nævnte forpligtelse udelukkende har sammenhæng med de særlige risici for tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland.

30 Det bemærkes herefter, at der ikke kan gives appellanten medhold i det af ham anførte, hvorefter der ville gælde forskellige vilkår for henholdsvis tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, og som har et barn, der har fast bopæl på tjenestemandens tjenestested, og tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, men hvis barn har bopæl i et andet tredjeland.

31 Retten har herved udelukkende taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de relevante bestemmelser i gennemførelsesbestemmelserne er forenelige med artikel 24 i bilag X, for så vidt sidstnævnte bestemmelse herefter ikke finder anvendelse på et barn, som en tjenestemand med tjenestested i et tredjeland har forsørgerpligt over for, og som har fast bopæl i Fællesskabet. Hvad derimod angår spørgsmålet om, hvorvidt artikel 2 i gennemførelsesbestemmelserne udelukker godtgørelse fuldt ud af udgifter i anledning af sygdom i det af appellanten nævnte tilfælde, og i givet fald spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen er forenelig med artikel 24 i bilag X, er disse spørgsmål ikke relevante i denne sag.

32 Det må herefter fastslås, at hverken argumentet om, at henholdsvis artikel 10 og 20 og artikel 24 i bilag X er affattet forskelligt, eller argumentet vedrørende de forhandlinger, der gik forud for udstedelsen af forordning nr. 3019/87, giver grundlag for en anden fortolkning af artikel 24 i bilag X end den i den appellerede dom anlagte.

33 Det tiltrædes følgelig, at Retten har antaget, at de relevante regler i artikel 2 i gennemførelsesbestemmelserne ikke strider mod artikel 24 i bilag X til vedtægten.

34 Det første anbringende til støtte for appellen må herefter forkastes.

Tilsidesættelse af princippet i artikel 33 i EF-statutten for Domstolen, hvorefter domme skal begrundes

35 Appellanten har gjort gældende, at den af Retten angivne begrundelse vedrørende årsagen til, at udgifter i anledning af sygdom godtgøres, når der er tale om tredjelande, hvor udgifterne i anledning af eller risikoen for sygdom ikke er højere end i Fællesskabet, eller når der er tale om udgifter, som de pågældende tjenestemænd eller personer, over for hvem de har forsørgerpligt, har afholdt under et midlertidigt ophold i Fællesskabet, dvs. hensynet til en mere hensigtsmæssig administration, er utilstrækkelig og i modstrid med Rettens bemærkning om, at artikel 24 i bilag X kun kan finde anvendelse i det nøje omfang, de konkrete ulemper, der ligger til grund for bestemmelsen, foreligger.

36 Det bemærkes herom, at det er med føje, at Retten har antaget, at det ville have været uforholdsmæssigt for hvert lands vedkommende at undersøge de faktiske udgifter til lægebehandling og spørgsmålet om, hvor stor risikoen for sygdom er, når henses til de med en sådan undersøgelse forbundne ressourcer, det lille antal lande, hvor udgifterne i anledning af eller risikoen for sygdom ikke er højere end i

Fællesskabet, det ringe antal tjenestemænd, der gør tjeneste i sådanne lande, og vanskelighederne ved at sammenligne sundhedssystemerne i forskellige lande. Det tiltrædes derfor, at Retten er gået ud fra, at det ikke strider mod det ønske om kompensation for ulemper, der har ligget til grund for indførelsen af den særlige ordning i henhold til bilag X, når fællesskabslovgiver har valgt dels at opstille en formodningsregel, hvorefter udgifter til lægebehandling og risikoen for sygdom altid anses for at være højere i tredjelande, dels at fastsætte bestemmelse om, at den pågældende ordning også finder anvendelse på udgifter i anledning af sygdom, som tjenestemænd, der gør tjeneste i et tredjeland, eller personer, over for hvem de har forsørgerpligt, har afholdt under et midlertidigt ophold i Fællesskabet, et valg, der således er udtryk for ud fra hensynet til enkelthed at indføre en ordning, der uden større vanskeligheder kan administreres.

37 Når det er blevet antaget, at denne ordning ud fra hensynet til en hensigtsmæssig administration må finde anvendelse i de i præmis 35 i den appellerede dom omhandlede tilfælde, er dette således ikke i modstrid med Rettens bemærkning i præmis 34 i den appellerede dom, hvorefter artikel 24 i bilag X kun kan have et formål i det nøje omfang, de konkrete ulemper, der ligger til grund for indførelsen af den særlige godtgørelsesordning, måtte bestå. Når forholdet derimod er det, at det snarere er udgangspunktet end en undtagelse, at de pågældende konkrete ulemper ikke foreligger, dvs. når vedkommende har fast bopæl i Fællesskabet, gør de hensyn, som formålet med ordningen er udtryk for, sig ikke gældende.

38 Der kan herefter ikke gives appellanten medhold i det andet anbringende, hvorfor appellen i sin helhed må forkastes.

Sagens omkostninger

39 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem dem og deres ansatte. I henhold til procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 dog ikke anvendelse ved appel iværksat af tjenestemænd eller øvrige ansatte i institutionerne. Appellanten har tabt appelsagen og bør derfor dømmes til at betale dennes omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Moitinho de Almeida Gulmann Edward

Puissochet Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. maj 1997.

R. Grass J.C. Moitinho de Almeida

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling